Перець

№ 16
(459)
СЕРПЕНЬ
1961
КИЇВ
РІК ВИДАННЯ XXI

Ціна 10 коп.

ЯК ОДИН ЖИТОМИРСЬКИЙ КЕРІВНИК РИБКУ ВУДИВ ТА ЩО ВІН ВИУДИВ

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

У Житомирській області дуже занедбані ставки. За останні три роки вилов риби зменшився тут у 4 рази.

Наші маяки

МИКОЛА ГЕРЦЕНОК

Бригада сталеварів заводу «Запоріжсталь», яку очолює Микола Савелійович Герценок, досягла рекордної виплавки сталі. Вона щодоби видає понадплановий метал.

Із Миколиної печі
Сталь іде на різні речі:
І на плуг, й на молотарку,
На комбайн і на жниварку,
На верстат автоматичний
І міжзоряний, величний
Корабель новий, космічний.

Але з печі у Миколи
Сталь на брак не йде ніколи —
Герценок ріки стальної
Всі повадки добре чує,
Біля печі
вогняної
Він із вогником працює.

ОЛЕКСАНДР ШТИХ

Старший апаратник Горлівського азотно-тукового заводу, депутат Верховної Ради УРСР Олександр Петрович ШТИХ — ініціатор змагання хіміків за найбільший вихід продукції з кожного апарата і кращі якісні показники.

Кажуть, хімік хліборобам
Все одно, що рідний брат,
Бо ж то добриво їм робить
Його чудо-апарат.
І недаром звуть в народі
«Двічі майстром» тих майстрів:
Раз — він майстер на заводі,
Два — він майстер врожаїв.
Так ото ж якраз із тих —
Олександр Петрович ШТИХ.

Дружні шаржі А. АРУТЮНЯНЦА та К. ЗАРУБИ.

Текст Ю. КРУГЛЯКА.

С. ВОСКРЕКАСЕНКО

КРИТИКАНИ

Він обожнює порядки,
Тільки їх не поміча.
Все шукає неполадки,
І як знайде — плеще в ладки,
Мов зраділе дитинча.

...Хтось забув посеред двору
Заступа чи молотка, —
Занеси його в комору,
Без докору-поговору,
Нащо терти язика!

Кинув навстіж хтось ворота
У телятник — зачини!

Це ж ніяка не робота,
Нащо дарма дерти рота,
Все доводить до війни?

В нас усіх одна турбота,
Ми всьому хазяїни!
Критиканство ж то — марнота,
Не злобись даремно потай,
Слів на вітер не рони.

А що можеш сам зробити, —
Заходися і зроби!
Не шукай, кого б «покрити»,
Кинь гріхи чужі копити
У свої старі торби.

К. МІХЄЄВ

СТАРШИХ ТРЕБА ПОВАЖАТЬ...

Про взаємини людей
Та про їх культуру
В клубі лекцію читав
Лектор Балагура.

Розпинався: «Поважать
Старших закликаю!..»
Та й потягся до води,
А води — немає!

На вбиральницю стару
Гримнув: «Бабо Пріську!
Принесіть бігом води,

Тут же зовсім близько.
Вже ж давно графин пустий,
А ви тут розсілись!..

М-м-да... На чім же, друзі, ми
З вами зупинились?
Ага! Старших поважать
Треба всім нам. Згода?..»
. . . . . .

Через зал тихенько йшла
Баба Пріська і несла
Балагурі воду...

Мал. БЕЛЯ

— Везіть, Степане Івановичу, в район — казка, а не зведення!..

Сказати б спасибі та...

ПРОБЛЕМА КЛЮЧА

— Дихайте. Глибше. Ще глибше!

Ці слова почули ми не на прийомі у лікаря, а в одному з столичних наддніпрянських парків.

— Правда, чудово пахнуть квіти? — спитав наш літній сусід. — А от як зайде сонце і запахне ще матіола, реседа!.. Ех!..

Оте «ех» сусід виголосив з такою ноткою болю в голосі, ніби скаржився на те, що повітря наддніпрянських парків відпускається за найсуворішим централізованим лімітом.

— Що з вами? — вигукнули ми. — Ви незадоволені квітами?!

— Не квітами, а серцем! — важко зітхнув він. — Вам добре... Ви тут, мабуть, до одинадцятої посидите, а мені зараз бігти треба.

— Бігти? З хворим серцем?! Хто ж вас жене?

— Наш дорогий кербуд! У нас, на Саксаганського, 58, ліфт працює тільки до восьмої вечора. Адже ключ од ліфта у нього в кишені.

— А хіба не можна зробити так, щоб кожен мешканець мав власного ключа?

— Чому не можна! Скрізь мають. Але наш кербуд про це й слухати не хоче... Ох, вибачте! — схопився сусід. — Запізнююсь... — І побіг.

А ми дивилися йому вслід і думали: як легко можна перетворити на проблему таку сущу дрібницю, як ключ од ліфта, і цим надовго зіпсувати людям настрій.

СВОЯ СОРОЧКА

Щасливі, кажуть, ті люди, що народилися в сорочці.

А що, наприклад, робити людині, котрій при народженні не пощастило і яка хоче замовити собі сорочку вже будучи дорослою?

Кажете, зайти до першого-ліпшого ательє індпошиву і замовити? Помиляєтесь... «Перше-ліпше» — це тільки так мовиться. «Ліпшим» його назвати не можна, бо ні з чим порівнювати, — воно у нас перше, воно й останнє: звичайні чоловічі сорочки шиють у Києві лише в одному ательє — по вулиці Леніна, 22, а замовлення на них приймають тільки раз на тиждень, та й то, коли під загрозою... план по жіночій білизні... Та що там говорити про нову сорочку!

Пройдіться від Дарниці до Першотравневого масиву або від Солом'янки до Пущі-Водиці — чи знайдете ви бодай одну майстерню, де б можна було на старій сорочці переставити комір або манжети?!

Не рипайтеся дорогі кияни чоловічої статі. Робіть так, як написано в рекламі столів розкрою: «Шийте самі!»

На цьому стоїть і, мабуть, довго ще стоятиме директор фабрики індпошиву Антон Миколайович Пахомов, якому підпорядковане згадане вище ательє.

— Що правда, то правда, — каже він, — з чоловічими сорочками у нас справді не теє... Чоловіки у нас опинилися, так би мовити, на задньому плані. Але ж треба взяти до уваги й те, що чоловіча сорочка — це не жіночий гарнітур, погоди вона в плані не робить. А у нас, самі знаєте, на першому плані — план...

Хоч директор фабрики індпошиву має діло з тонкою, делікатною матерією, логіка у нього — залізна: навіщо йому возитися ще з якимись там чоловічими сорочками, коли і без них план виконується. А де план — там і премія. Своя сорочка до тіла ближче!

БАРХАТНИЙ ПШИК

На розі вулиць Володимирської і Леніна нашу увагу привернув огрядний мужчина в хорошому костюмі, який чомусь тулився до стін і прикривав газетою тилову частину своїх штанів.

Неважко було зрозуміти, що сталося: людина десь об щось зачепилася. З ким такого не буває...

— Товаришу! Он на Володимирській, 51, першокласна майстерня по ремонту одягу. Там вам швидко ліквідують аварію.

— Звідти йду, — безнадійно махнула рукою людина. — Запропонували залишити штани і прийти за ними через дванадцять днів.

— Заждіть, товаришу! — закричали ми в один голос. — Ваш порятунок — у ваших руках. Прочитайте, що написано в газеті, якою ви прикриваєтесь.

— А як же я прочитаю, коли...

Дійсно, в його становищі це було дуже незручно. І, усвідомивши це, ми переказали йому зміст об'яви, надрукованої у «Вечірньому Києві». У ній сповіщалося, що спеціалізоване ательє по вулиці Леніна, 24, прасує, латає, гудзики пришиває, одним словом — подає швидку допомогу людям, які потрапили в такє становище. як він.

Разом з потерпілим ми переступили поріг ательє.

Прийшов, бідолаха, сюди з діркою в штанях, і з тією ж діркою пішов звідси. Не допомогли йому ні ми, ні об'ява в газеті. Бо хоч в ательє до послуг відвідувачів є і шикарні кабіни, оббиті бархатом, і піжами та халати, але ремонту «в присутності замовника» немає. Наймізернішу латку на штани тут, як і в інших майстернях, пришивають по кілька днів.

— Та невже це так?! — схопився за голову директор фабрики побутового обслуговування т. Горєлов, коли ми розповіли йому цю сумну історію. — А я вже доповів у міськраду, що це ательє працює на повну потужність.

Доповісти, звичайно, легко. Неважко й широку рекламу в газеті надрукувати й піднести її своєму керівництву як святковий подарунок. Далеко складніше — організувати діло так, як цього люди вимагають...

А люди багато чого вимагають.

Потрібно буває киянам, наприклад, перефарбувати одяг чи матерію. Никають вони по приймальних пунктах і чують скрізь:

— Не беремо. Фарбувальний цех — на ремонті.

Півроку чують кияни цю нудну фразу. А коли ж почують: «Будь ласка, зробимо!» — не відомо, бо не відомо, скільки збирається зволікати реконструкцію фабрики хімчистки керуючий трестом «Київміськбуд-6» т. Шульгін.

ЗАКОНСПІРОВАНІ НУЛІ

Отак іноді турботи про споживача і зводяться до нуля.

Між іншим, нуль це не завжди нуль. А вже коли йдеться — хай нам бог простить — про «два нулі», то в умовах Києва це вже — проблема.

Нам не хотілося б писати про цю «проблему», але насущні потреби живої істоти беруть верх над чуттям соромливості.

Передаємо слово в слово розповідь нашого знайомого, якому довелося недавно бути у Першотравневому селищі.

— ...І от почав я шукати. Оббігав одну вулицю — нема. Метнувся на другу — теж нема. Півгодини носився сюди-туди — і все дарма. Кинувся до найближчого підвороття, а там пацанок на самокаті.

— Хлопчику, — питаю я, — де тут у вас?..

А пацанок виявився з комерційними здібностями. Дайте, каже, гривеника — покажу.

Дав я йому гривеника. А він спокійно сховав його в кишеню, од'їхав два кроки і показує на підворіття: — Отут...

Очевидно, на таке розв'язання «проблеми» і розраховує відділ благоустрою м. Києва, очолюваний т. Малютою. Бо інакше чим можна пояснити, що цих «парних нулів» громадського користування у столиці так катастрофічно мало, а ті, що є, так законспіровано, що навіть з допомогою комерційних хлопчаків їх не завжди знайдеш.

Звичайно, на загальному фоні благоустрою міста — це дрібниця, але — дрібниця дуже прикра.

Гріх було б сказати, що в Києві нічого не робиться для задоволення повсякденних потреб населення; створене навіть єдине загальноміське управління побутового обслуговування. Плани у нього широкі, чимало навіть уже зроблено. Однак, те, що зроблено, ще, на жаль, не заслуговує на подяку, бо, як уже давно доведено, навіть крапля дьогтю псує бочку меду.

А таких крапель ще чималенько!.. Саме з них виростають оті штучні проблеми.

Ми вирішили спитати у голови виконкому Київської міськради т. Давидова, що робиться, щоб тих «проблем» з кожним днем ставало все менше. Але наша бесіда з т. Давидовим не відбулася. Виявилося, що потрапити до Олексія Йосиповича на розмову — теж проблема

Що ж, не знайшлося часу поговорити, то, може, знайдеться час хоч почитати.

Хай вважає усе вищевикладене... доповідною запискою.

Г. БЕЗБОРОДЬКО.
І. ЗОЛОТАРЕВСЬКИЙ.

МОДЕРНО... ГОСПОДУ БОГУ ПОМОЛИМОСЬ

У Віндзорі (не в тому, що над Темзою, де міститься літня резиденція англійської корони, а в провінції Онтаріо, в Канаді) сталася новина. Тут вирішено збудувати «модерний господній храм». Можна собі уявити, яка радість з цього приводу запанувала між робітниками автомобільної, машинобудівної та шкіряної промисловості, між безробітними, між біднотою, з якої капіталізм висмоктав всю творчу силу, а тепер відіпхнув від себе, як непотріб.

Встає рано мати, а діти просять їсти. Їжі тієї є скрізь багато, але немає за що купити, нема грошей. І тут в пригоді стане новозбудований храм. Поки мати роздобуде десь харчів, голодних дітей розважатимуть дзвонами. Або попідростали діти, а вивчити їх в школах нема за що. І знов храм господній стане в пригоді. Хай-но тільки батьки разом з дітьми ходять туди ретельно, і щоб не з порожніми руками, а там вже їм роз'яснять, що для того, щоб потрапити у царство небесне, не обов'язково мати освіту. Для старших і немічних людей також буде полегшення — зможуть постояти чи посидіти на приступнях храму, вижебруючи милостиню. Словом, на віндзорських українців уже зійде, нарешті, благодать божа.

Уже створено управу, до якої увійшло одинадцять членів «та інші». Створено будівельний комітет, який складається з десяти осіб. Але й управа і комітет «діють під енергійним проводом» пароха Ф. Керницького та патронатом митрополита Іларіона, архієпископа Михайла, єпископа Андрія і о. д-ра С. Савчука. Ото буде кому розкрадати громадські гроші та пожертви! А досвід уже є. Наприклад, архієпископ Мстислав щось з десять років тому провів у Канаді кампанію збору пожертв на будівництво монастиря св. Миколая, а, зібравши гроші, збудував для себе віллу. Названий високопреосвященний шахрай, перекочувавши до США, затіяв будівництво церкви-пам'ятника у Савд-Бавнд-Брук. Запевнивши віруючих, що будівництво церкви коштуватиме 100 тисяч доларів, цей жмикрут вичавив з них вже понад півмільйона, а будівля заледве зіп'ялась де-не-де над фундаментом.

Але куди куцому до зайця, куди Мстиславові до такої церкви, як у Віндзорі! Щоб спокусити людей на будівництво такої церкви, мало мати злодійський апетит, то треба мати ще й таку фантазію, як віндзорські богоблуди. Ось послухайте лишень!

Церкву задумано будувати разом з парафіяльним домом (вияв енергії пароха Керницького!), на який покладається більше надій, ніж на саму церкву. Власне кажучи, достопам'ятність затіяного комплексу споруд повинна полягати не в надземному, а в підземному ефекті. Проект церкви св. Володимира (так її мають намір охрестити) і парафіяльного будинку аж нічим особливим неприміт-

ний. Якби під ним не зазначувалось, що це церква, то кожна твереза людина сказала б, що то вокзал, а парафіяльний дім — пакгауз, привокзальний склад. Що й казати, досить кумедний проект церкви запропонували українській православній громаді у Віндзорі «відомий архітект» Ласько та парох Керницький.

А тепер заглянемо в «підземну» частину проектованої споруди. Там, де за біблією повинно бути пекло, заходами архітектора і пароха буде споруджено рай. Не буде це той завітний рай, який праведні мають надію побачити аж після смерті, але досить комфортабельний райок для живих, в першу чергу для «визначних підприємців і громадян», які складають управу і будівельний комітет, і, розуміється, для високодостойних первосвящеників-патронів. Буде в тому підземному раю, як повідомляє віруючих газетка націоналістичних кочовників «Вільне слово», зал для прийомів, бар, гардероб, гімнастичний зал (в раю гімнастика — обов'язковий предмет), кімната для направи крісел (тут будуть літати не ангели, а крісла), а також туалети для чоловіків, жінок, хлопців і дівчат. Церква і парафіяльний будинок будуть сполучені підземним коридором. У будинку, який правитиме й за резиденцію «енергійного» пароха Ф. Керницького, буде підземний філіал описаного підземного раю. Тут буде «зал для танців та інших потреб», «простора кухня», «окремі виходові кімнати», «гардероб, туалетні і тощо». Колись до церкви ходили тільки молитися, а тепер можна забігати туди в якій хочеш потребі.

Уявімо собі, що церква святого Володимира у Віндзорі не в проекті, не на папері, а вже збудована, діюча богослужбова установа. Сидить собі член управи з жінкою і сім'єю і кожне по-своєму гайнують час. Аж глава сім'ї, перехрестившись, неначе після схвильованої молитви, шепче на вухо своїй старій:

— Пробач мені, голубонько, але я мушу піти в захристію, маю пильну розмову з отцем парохом.

— То, може, заодно, замовиш йому молебень за благо нашої родини?

— Гаразд, замовлю.

— А гроші маєш при собі?

— Дещо маю.

Пішов чоловік в захристію, цебто в бічну кімнату біля богослужбового престолу, і пропав. Вже й до «Вірую» давно відзвонили, вже скоро кінець відправі, а його нема. Аж з'являється, нарешті, в тих дверях, в які заходив, хреститься з поклоном в бік престолу і сідає біля своєї шлюбної половини.

— Де ти пропадав, я вже аж задрімала.

— Пробач, розмова затягнулася.

— А чого це від тебе пахне вином і якимись чужими парфумами?

— Бог з тобою, жінко, ти дійсно говориш як з просоння. Помолимось краще за благо нашої родини.

Отак чоловік і в церкві з жінкою побував, і в «рай» встиг заскочити. Бо треба знати, що жінкам до захристії вступ заборонений, як нечестивій і недостойній частині людського роду. Незважаючи на здобуту в культурному світі емансипацію-рівність, жінка не має права в церкві переступити престольного порога. А чоловік має таке право. Переступивши цей поріг в церкві св. Володимира, він потрапляє спочатку в підземний коридор, а потім в «рай». А там вже нюхаючому та зрячому неважко зорієнтуватись, де бар, де кімната для направи крісел, а де можна зайнятися гімнастикою. Тільки, щоб потрапити до раю через захристію, треба мати довір'я отця пароха, ну і, звичайно, гроші.

Або ще така сімейна картина.

— Герольд, я хотіла б знати, навіщо тобі гроші? Пані Ворона казала мені, що бачила тебе і Спірита панства Посмітюхів в товаристві легковажних і нетверезих дівчат. Мені дуже неприємно за тебе.

— Хай мамця за мене не боїться, бо я додому у фартушку байстрюка не принесу. А пані Ворона краще пильнувала б своєї розхристаної Пакіци, бо то добра пташка.

— Все ж скажи мені, синку, куди ти сьогодні йдеш, у мене якесь тривожне передчуття.

— Заспокійся, мамо, сьогодні ми з Спіритом Посмітюхом і Джонні Бараном вирішили піти до церкви святого Володимира.

— Ой, розумнику мій, Герольцю любий, вибач мені за підозріння, я так і знала, що ти в мене чесна і порядна дитина. На тобі ось грошей, може, знадобляться на якусь богоугодну справу.

І потягнуться зграйки молодих гуляк і розпусників в підземний рай церкви св. Володимира.

Що не кажіть, але цей «модерний господній храм» має перспективи стати серйозним конкурентом для пияцьких, картярських і розпусних закладів Віндзора. З цього приводу навіть можливі серйозні ускладнення між світськими і церковними бізнесменами, але є надія на бога, на енергійного пароха Керницького і на патронів цього нечестивого комбінату — митрополита Іларіона та інших модернізованих церковних достойників. Можна сподіватися, що дійде до обопільної згоди і буде створено об'єднані молитовні і звеселювальні заклади ім. св. Володимира, компанія у Віндзорі, або скорочено (особливо для кореспонденцій і телеграм): Оміззімсввол — компані, Віндзор, Онт., Канада.

У такій компанії націоналістична церковна і світська гопкомпанія Віндзора і околиці могла б без клопоту хліб їсти.

Юрій МЕЛЬНИЧУК.

Нью-Йорк.

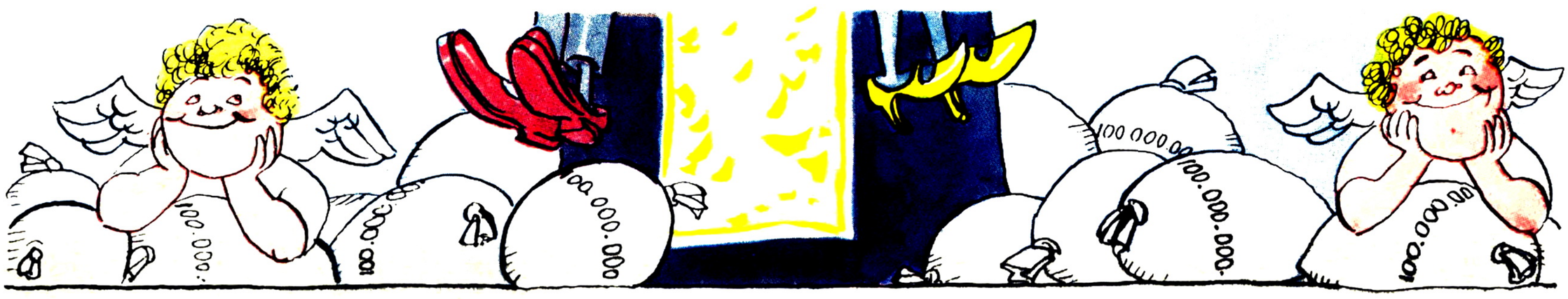

Сільгорілка

Вже давно Хома з кумою
Мають спільний інтерес:
Ще позаторік — зимою —
Об'єдналися у «трест».

Поріднив, з'єднав у спілку —
Самогонний апарат...
Зветься спілка «Сільгорілка»,
Має, навіть, власний штат.

Сам Хома у ній — директор,
А Хомиха — контролер,
Теща — старший хімінспектор,
А кума — акціонер!

Кум Свирид також при ділі,
Має «акцію» одну...
(Кум — їздовий) І з артілі
Підкида сировину!

Вдень Хома відпочиває
В кабінеті — на печі.
Виробництво ж розгортає
Лише пізно уночі:

Із комори вносить куба,
А жаровницю — з хлівця,
Дістає з-під скрині труби,
І з підпілля — кадібця.

Отоді кипить робота:
Брагу з дому — пре кума,
Теща «спеції» колотить,
Куб монтує — сам Хома.

Хіманаліз бурячихи —
То Хомишина рука,
В справі «якості» Хомиха
Насправдешній ВТК:

То смакує, то понюха,
Чи не сильно вже смердить,
То підпалить ту сивуху —
Перевірить, як горить!

А під ранок — по-секрету —
Все ховають, звісна річ...
Йде Хома до «кабінету»
Надолужувати ніч!

Та турбота й з печі гонить,
Бо який там в дідька сон:
(Вже зібралось два бідони)
Де продати самогон?!

...Націдив бідон сивухи,
До райцентру почвалав.
Як не крився — хтось пронюхав!
У міліцію попав.

Як не клявся — результати
Боком вилізли усім:
І директора і «штати»
Одвезли в «казенний дім!»

Віктор КОРЧЕНЮК.
м. Козятин.

Народні Усмішки

СОЛДАТ І БОГОМАЗ

Було це давно. Іде якось вулицею солдат. Глянув у вікно, бачить сидить богомаз і малює ікону. Заходить до нього солдат та й каже:

— Змалюй мого батька.

— Як же я його змалюю, коли я його не бачив? — відповідає богомаз.

А солдат, не довго думаючи, одказує:

— Пане художнику, ти ж бога теж не бачив, а малюєш!

Подав Б. ГИЛЬ
з с. Матійки, Народицького району, Житомирської області.

СИНОК-ДИПЛОМАТ

Пекла мати пиріжки до свята. А синок підійшов, подивився на материну роботу та й каже:

— А чого це ви, мамо, зі мною не розмовляєте?

— Та що ж я тобі, сину, буду говорити?

— А ви б сказали: «На тобі, сину, пиріжок».

Повідомив Є. Ф. МУСІЄНКО
з м. Тули.

НЕ ТУДИ ПОТРАПИВ

Було це ще тоді, коли пани жиріли роками, а бідакам щодня нічого було їсти.

Якось посеред ночі бідний селянин почув шарудіння в коморі. Він піднявся з лежанки і туди. Дивиться: продерта солом'яна стріха і в коморі шастає злодій.

Побачивши хазяїна, злодій кинувся до дірки і кулею вилетів надвір. А бідняк стоїть собі та руками розводить:

— Тут самому і вдень нема чого взяти, а він хоче щось уночі знайти.

Повідомив В. ХАРЛАМОВ
з с. Гладковичі, Овруцького району, Житомирської області.

ХОРОБРИЙ ЗАЄЦЬ

Одного разу заєць напився та й каже:

— А подайте мені лева... Я його зараз роздеру на шматочки!..

Аж глядь, а лев іде назустріч.

— Ти звідки, зайчику! — питає лагідно.

— З хрестин, — затрусився, ставши на задні лапки, заєць. Та ледь вимовив це, як упав і заснув.

Лев хотів було його з'їсти, а потім подумав: п'яний... гріх його зараз їсти. Хай краще прокинеться...

Сів лев і чекає. Аж бачить прямісінько на нього біжить тигр...

Лев кинувся на тигра, тигр на лева та так билися, аж поки один одного до смерті загризли.

Прокинувся зайчик, побачив мертвих лева і тигра, почухав потилицю та й каже:

— От що можна зробити під п'яну руку!

ТЕЩА ПРОВЧИЛА

В одному селі жив чоловік з жінкою. Що жінка, бувало, не зварить, — усе йому не смачне.

— Піду до тещі, — каже чоловік, — вона смачніше варить.

Прийшов.

— Мамо, ви борщ варили?

— Варила, сину, варила.

— Насипте тарілочку.

Мати насипала (а борщ такий пісний-пісний, аж світиться). Зять наївся і говорить:

— От уже до чого добрий борщ!

Прийшов додому й ну жінку лаяти:

— Ах ти недотепа, навіть борщу по-людському зварити не вмієш, от пішла б та повчилася у своєї матері.

Не хоче чоловік домашнього борщу їсти, до тещі внадився. Ходив він, ходив. Та ось одного разу, коли він спитав:

— Мамо, борщ є?

Теща відповіла:

— Є, зятьок, є.. Але ти трохи почекай, я схожу попораю корову...

Поки зять сидів у хаті, теща бігом до дочки, взяла горщик борщу та й додому. Насипала зятеві та й питає:

— Ну як, смачний борщ?

— Дуже смачний! Ще, здається, такого ніколи не їв!..

А теща руки в боки та й каже:

— А чи знаєш, зятьок, що цей борщ твоя жінка варила?!

З тих пір не ходив той чоловік до тещі борщ їсти.

Повідомив В. О. КУДРИЦЬКИЙ
з м. Києва.

КЛУБ ГУБИТЕЛІВ ПРИРОДИ

Представляємо нових членів клубу. Хоч вони люди й різної вдачі, але у всіх одна спільна риса: вони ніяк не можуть ужитися з Законом про охорону природи — він заважає їм. Ось факти з біографії трьох нових членів клубу.

Удосвіта на ставку біля Димера (Київщина) появився бобер. А на березі ставка появився майстер торфопідприємства О. І. Чернишенко. (Фото № 1). Зустріч Чернишенка з цінним заповідним звіром, якого охороняє закон, закінчилася з рахунком 0:5 на користь браконьєра: п'ятьма пострілами Чернишенко порішив цінну тварину. Тепер браконьєрові одна дорога — у члени клубу губителів природи.

Цей рибалка (фото № 2) ловив рибу сіткою. Ми зустрілися з ним уночі на Дніпрі... Він тікав од рибінспектора на потужному моторному човні і викидав у воду свій браконьєрський улов. Коли ми наздогнали його, він назвав себе працівником Запорізького обласного управління МВС Іваном Кириловичем Осауловим. Може Осаулов збрехав. Тоді ми просимо товаришів з обласного управління МВС встановити його справжнє прізвище і місце роботи й за наклеп на працівників МВС притягти його до відповідальності. А ми в свою чергу вшануємо його ще раз...

Недавно на Луганщині провадили місячник озеленення. Друзі зеленого друга садили захисні смуги, сади і ліси. Як же відзначив цей місячник голова колгоспу ім. Леніна, Попаснянського району, І. А. Палій? (Фото № 3). Він наказав... переорати велику захисну лісосмугу, що росла уздовж шосе на дільниці Первомайськ—Попасна. 5870 молодих трирічних дерев упали жертвою беззаконня! Понад 1000 крб. (у нових цінах) збитків зазнала держава. Ну як такого недруга зеленого друга не прийняти до членів клубу губителів природи!

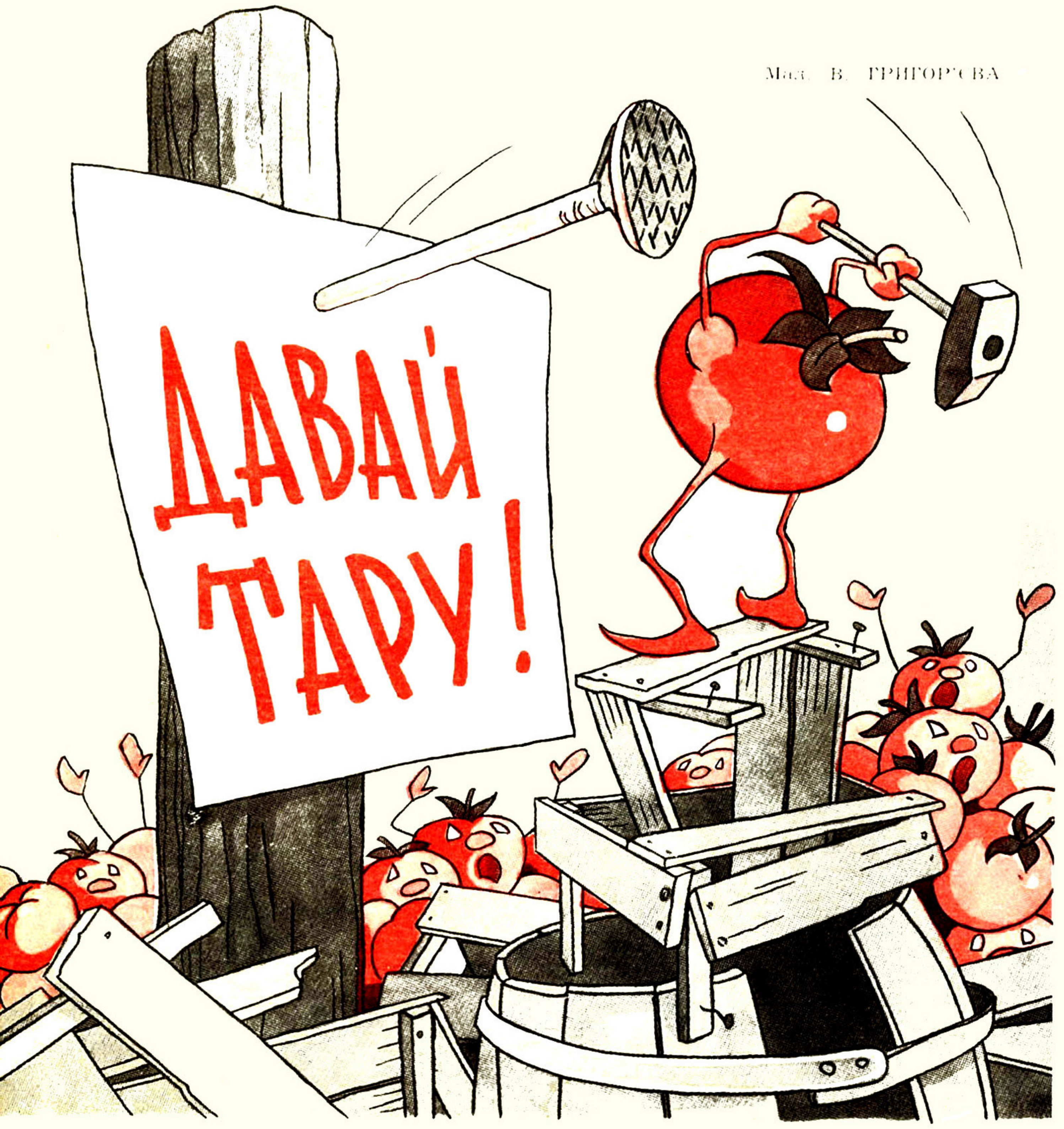

«ГВОЗДЬ СЕЗОНУ»

Гаврила виховують...

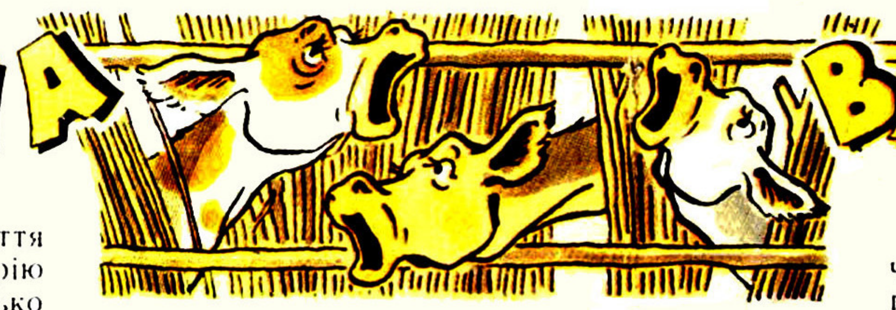

Телята висовували свої голови за пруття огорожі, щоб хоч листок лободини чи щирію вщипнути, і жалібно мукали — на пасовисько просилися.

— А той лацюга, значить, знову до телят не вийшов? — спитав бригадир Петро Іванович Лютенко.

— Не вийшов, — зітхнув Назарович, чередник. — А я один боюсь їх за огорожу випускати. Хіба ж сам за ними вгледиш? Порозбігаються по людських городах, перетолочать усе, а потім за них ще й штраф плати. І коли вже, Івановичу, той Гаврило свідомим стане?

— Зажди, Назаровичу. Зараз сяду на мотоцикла і поїду його пошукаю. Як ошпарений прибіжить.

— Е-ет, — махнув рукою чередник. — Усе обіцяєте та обіцяєте його перевиховати... А люди говорять, та й у газетах пишуть, що й на Гаврила закон є...

Гаврило Калюга лежав під густою шовковицею на дерев'яному тапчані і хропів. Лютенко похитав головою. Усі ж на роботі, а ось цей паразит лежить, мов та царівна прекрасна, котру баба-чаклунка нагодувала отруєним яблуком. Тільки царівна та хропіла, звісно, делікатніше.

Щоб Гаврило прокинувся, треба взяти його під пахви, поставити на попа і так держати, поки не запитає: «Ну, чого треба!»

У Петра Івановича вже й руки почали тремтіти, вже й чоло потом зросилося — важко ж бо втримувати у рівновазі центнеровий, зважайте, лантух кісток і м'яса. Нарешті, хропіння урвалося і почулось страдницьке:

— Ну чого?..

— А ти спочатку продери очі, а тоді допитуйся чого?!

Гаврило розплющив ліве око і з люттю подивився ним на змученого бригадира.

— Ну, вже стою, чи не бачите...

Та тільки-но Гаврилові повірили, як він одразу ж, мов підкошений, упав на свій тапчан і до підборіддя натягнув ковдру

— Ей-ей, ану до телят алюром! — крикнув Лютенко.

Солодко позіхаючи, Гаврило забубонів:

— Еге, як до телят, так алюром. А як учора кіна не було, і Гаврило культурно не відпочив, так то нічого, хай собі...

— Учора двигунець зламався. А сьогодні всі і без кіно повиходили на роботу, а ти, трутню, тут валяєшся. Скажи, ну де таке правило написане, щоб тебе ледацюгу і годували, і напували, і...

— А ви не годуйте, сам прогодуюсь. — І Гаврило дістав з-під подушки шмат хліба й огірки.

— Бач, звик на шиї в матусі і татуся сидіти, — кинув Лютенко, — та ще й на шию усієї нашої бригади норовиш випертись. І де тільки совість твоя!? Скільки ми бомаги на твої карикатури спортили, скільки разів ми тебе на зборах обговорювали?

Огірки один за одним зникали у Гавриловому роті, неначе в кормоподрібнювачеві. Похрумкуючи, плямкаючи, Гаврило промовив:

— Я тільки тоді на роботу вийду, коли Данько Іванівський вийде. Мені теж не дуже інтересно, щоб хтось сидів на моїй шиї, щоб мою трудову копійку...

— Данько ногу на копнителі підвернув. А ти ж здоровий, як бугай. Ех, Гаврило, Гаврило... Оштрафувати б тебе, ледацюгу такого, так ти ж усі свої трудодні на штрафи розтринькав. Хоч би доган побоявся! Ми ж тобі вже шість доган вліпили! І простих, і суворих, а три, чуєш, — три догани з останнім попередженням!

Гаврило з'їв останній огірок і накинувся на чорні бубини шовковиці, що звисали над його головою. Раптом сперся на лікоть і пожвавішав:

— А пам'ятаєте, Івановичу, як ота корова, що з надламаним рогом, за мною погналася. Трохи на свій ріг не всадовила. А ви ще й сміялися, а ви ще й казали: «Щоб вона тебе, лацюгу, зовсім заколола!» А що, — було таке?!

— Та то ж я зопалу, Гаврило. А зараз же я ізолював тебе від неприємності. Усі умови тобі створив. Теля ж за тобою не поженеться. Отож, вставай хутенько та біжи до телят. Бо тепер, кажуть, з усіма нетрудовими елементами строго треба обходитись. Кажуть, їх навіть судити можна.

Гаврило, сердито посопівши, витяг з-під подушки цигарку та книжку «Королева Марго». Петро Іванович далі вже не міг стримати гніву.

— Вставай бігом, дармоїде, бо зараз сам за ноги стягну!

Тільки-но почув це Гаврило, миттю вчепився руками за тапчан, а ноги задрав вище голови і нарогачив їх на Петра Івановича.

— Ось тільки підійдіть, Івановичу, тільки доторкніться. Не подивлюсь, що ви бригаду возглавляєте — я-ак дзизну!

Лютенко з острахом покосився на жовтуваті, ніби підсмалені, Гаврилові п'яти і процідив крізь зуби:

— Що ж, лежи-вилежуйся, лацюго. Попанькались оце з тобою — і годі. Сьогодні ж увечері, так і знай, винесемо тобі сьому — найсуворішу догану, з найостаннішим попередженням і з місячним випробувальним строком. Начувайся-належуйся, недовго вже зосталося...

Почувши цей вирок, Гаврило закрив своє обличчя «Королевою Марго», щоб розлючений бригадир, бува, не помітив його посмішки...

Г. ЗАВГОРОДНІЙ.

м. Дніпропетровськ.

Майстер: — Кваліфікація, брат, з'являється не зразу, вона приходить з роками...

perec-ua.
perec-ua.

Нотатки про їхні порядки

Коментарі Перця записали:
Я. ВАЛАХ, Ю. КРУГЛЯК, В. ЛАГОДА, Д. МОЛЯКЕВИЧ та Ю. ЯЧЕЙКІН.

«ДОБРЕ БУТИ СОЛОМ'ЯНОЮ ВДОВОЮ...»

У Франції співають стару веселу пісеньку «Добре бути солом'яною вдовою...» У ній розповідається про безтурботне життя молодиць, які тимчасово залишилися без своїх чоловіків. Невідомий автор веселої пісеньки дуже старався, щоб звабливо розмалювати це життя. Та дійсність перевершила його творчу фантазію. Деяким солом'яним удовам у сучасній Франції живеться куди ліпше, ніж їхнім попередницям.

Коли фашистський путч в Алжірі провалився, дружини генералів путчистів — мадам Шаль і мадам Зелер не на жарт злякалися. Адже були всі підстави сподіватися, що їх очікує доля не солом'яних, а справжніх удів. Але страх був передчасний. Обидва генерали уникли заслуженого зашморгу. Тепер вони зміцнюють нерви у санаторії, який невідомо чому зветься тюрмою.

Так з'явилися дві нових солом'яних удови. Але турботу про їх безтурботне життя взяли на себе не якісь там приватні кавалери, а сам французький уряд. Обом дамам призначено пенсії в розмірі половини окладів, що їх одержували ув'язнені чоловіки на своїх колишніх високих генеральських посадах.

Звичайно, такі турботи і піклування уряду не розповсюджуються на справжніх удів французьких солдатів, які гинуть в Алжірі за інтереси французьких колонізаторів. Ні, для цього мало бути солдатською вдовою, треба бути солом'яною вдовою генерала-путчиста.

ДОХАЗЯЙНУВАЛИСЯ

В Ірані на армію, яка нараховує двісті тисяч солдатів, витрачається більше, ніж на національний розвиток. Прем'єр-міністру Алі Аміні довелося визнати, що країна знаходиться напередодні економічного банкротства. Казна — порожня, народ голодує.

Прикладав прем'єр до лоба
пальця
І що робить йому — не зна,
Бо вже, немов кишеня в старця,
Порожня шахова казна.

Нема що їсти там народу,
Нема ні спокою, ні сну,
Бо дядьку Сему на догоду
Ковтнула армія казну.

ДВІ ПАРИ ШКАРБУНІВ

Біля влади в Південній Кореї, як у ляльковому театрі, одна за одною змінюються американські маріонетки — профашистські генерали. Всі вони, як павуки в банці, пожирають один одного.

Лі Син Мана з'їв Чан Мен,
А Чан Мена — Чан До Єн,
Чан До Єна — Пак Чжон Хі...
Облизався й мовив «Пхі!..»

Один одному ножі
В боки штрикають вони...
Та народові чужі
Всі чотири шкарбуни.

НЕ ПОВЕЗЛО!..

Журнал «Рідерс дайджест» повідомляє, що в Лос Анжелосі, штат Каліфорнія, заарештували Джеймса Фіцджеральда — 23-х річного телепня. Він був звинувачений в тому, що вкрав дитину, напав на поліцая, пограбував кафе, збив пішохода, іншого задавив і двічі вчинив крадіжку в пивниці. Фіцджеральд заявив поліцейським, що він — агент по продажу біблії.

От і вскочив небоже,
У біду, як на те,
Тут уже не поможе
І «писання святе».

Злочин треба карати.
Але ми, далебі,
Якщо правду сказати,
Співчуваєм тобі.

Бо ж, як глянути прямо
На «діяння» твої, —
Ти робив оте ж саме,
Що й твої хазяї.

Прикриваючись богом,
Як це роблять вони,
Ти із ближнього свого
Рад був здерти й штани.

Та масштаби у тебе
Просто курям на сміх,
От за це тобі й треба
Відпокутувать гріх.

А якби на дрібниці
Не кидався, як стій, —
Грабував не в пивниці,
А в державі чужій,

Задавив не людину,
А свободу, закон,
Та украв не дитину,
А хоча б із мільйон,

І, кричав, аж бісився,
Що війна — то не зло
Та ще й богу молився —
Отоді б повезло!

І тебе захищав би
І суддя, і закон,
І ти сам задавав би
У політиці тон,

Й не в тюрму ти попав би,
А либонь, в Пентагон.

ХВИЛЮЮЧА ТЕМА — КРОЛЯЧА ПРОБЛЕМА

Життя кроликів у Сполучених Штатах Америки набуло політичного змісту. Високих державних мужів турбує кроляча доля.

У штаті Алабама вийшла невеличка дитяча книжечка про одруження чорного і білого кролів. Білий у лапах кольорового! Цнотливі алабамські расисти негайно оголосили казковому сюжету нещадну війну. Невідомо, скільки кролів з тієї нагоди лінчували, але точно відомо, що об'єднаними зусиллями книжечку задушили.

Ця жорстока доля аж ніяк не судилася кроликові трирічної доньки Джона Кеннеді — Кароліни, якого їй подарували. По-перше, кріль білий, справжній альбінос. Отже, сумнівів у його стопроцентному американському походженні не виникає. По-друге, він п'є, як справжній джентльмен. Особливо до вподоби йому пиво.

З приводу зразкової поведінки президентського кроля секретар Білого дому з питань преси Селінджер влаштував прес-конференцію. Представників газетних об'єднань непокоїло питання про лояльність кроля-випивохи.

Селінджер заспокоїв творців газетних пліток:

— Джентльмени, з живою іграшкою все о'кей! Кріль Кароліни вміє сурмити! Нині він видуває з сурми аж шість тактів національного гімну США!

Як бачите, кролячу проблему успішно розв'язано. А що буде, коли якомусь алабамському головотесові спаде на думку, що день — білий, а ніч — чорна? Є два можливі варіанти: або організують збройне товариство по припиненню обертання Землі, або ж просто намагатимуться лінчувати Сонце.

БАР'ЄР УПАВ

Недавно на межі Гани і Верхньої Вольти відбулася церемонія ліквідації митного кордону. Укладена угода між африканськими країнами, які раніше входили до конкуруючих колоніальних імперій Англії і Франції.

Із тріском бар'єр на кордоні упав,
Непотріб до мотлоху списано.
Упав... і добряче уламками дав
Колоніалізму по лисині.

ТА ЩО ПОМОЖУТЬ?!

За повідомленням американської газети «Діаріо де Нуева-Йорк», Центральне розвідувальне управління США передало ватажкові однієї з груп кубинських контрреволюціонерів Мануелю Рею 100 тисяч доларів для організації актів саботажу, спрямованих проти кубинського народу.

Дають банкіри «на харчі»
Авантюристам за поклони
Та що поможуть тисячі,
Коли за Кубою — мільйони.

РОЗПЕРЕЗАЛИСЯ

Військовослужбовці США продовжують безчинствувати в Туреччині. Група п'яних американських солдатів зірвала турецький прапор і порвала його. Ця подія викликала глибоке обурення серед населення.

Ну що сказать при цьому?
«Пусти свиню до хати —
Вона почне там...» (Далі
Не буду я казати).
Цю приказку відому
І туркам слід би знати!

КВІТОЧКИ І ЯГІДКИ

Гітлерівський начальник відділу «Н» в міністерстві внутрішніх справ Ганс Глобке колись створював «расові закони», за якими в таборах смерті знищувались мільйони невинних людей. Тепер він обіймає в Боннському уряді посаду статс-секретаря. Англійська газета «Дейлі Міррор» пише, що Глобке любить квіти, його кабінет «пахне трояндами»:

Живе і не горює
Пан Глобке по цей день,
Ще й статс-секретарює
Собі у ФРН.

Біля троянд він ходить,
Вирощує квітки...
Та рано, а чи пізно,
А вродять сили грізні —
Відплати ягідки.

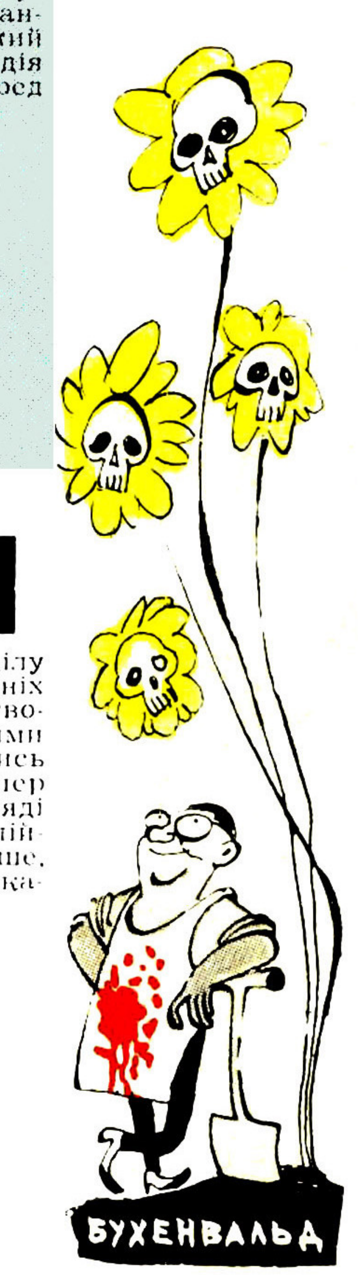

Білоруський гумор

По сторінках журналу «ВОЖЫК» (Мінськ)
Малюнки художників: А. Волкава, Р. Грамікі, М. Гурло та А. Чуркіна.

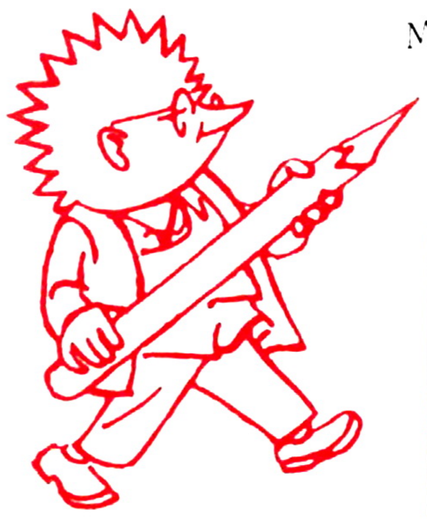

Розпивочно і на винос.

— Чому це мати божа сьогодні не плаче?
— Якийсь чорт воду одключив.

— Я казав, що не треба його приймати на роботу.
— Що, ледар?
— Гірше, вимагає роботи.

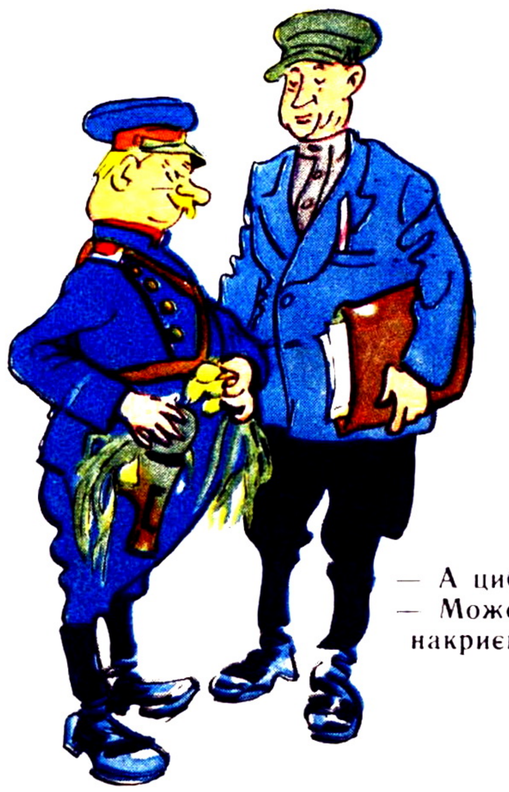

— А цибуля навіщо?
— Може раптом самогонників накриємо!

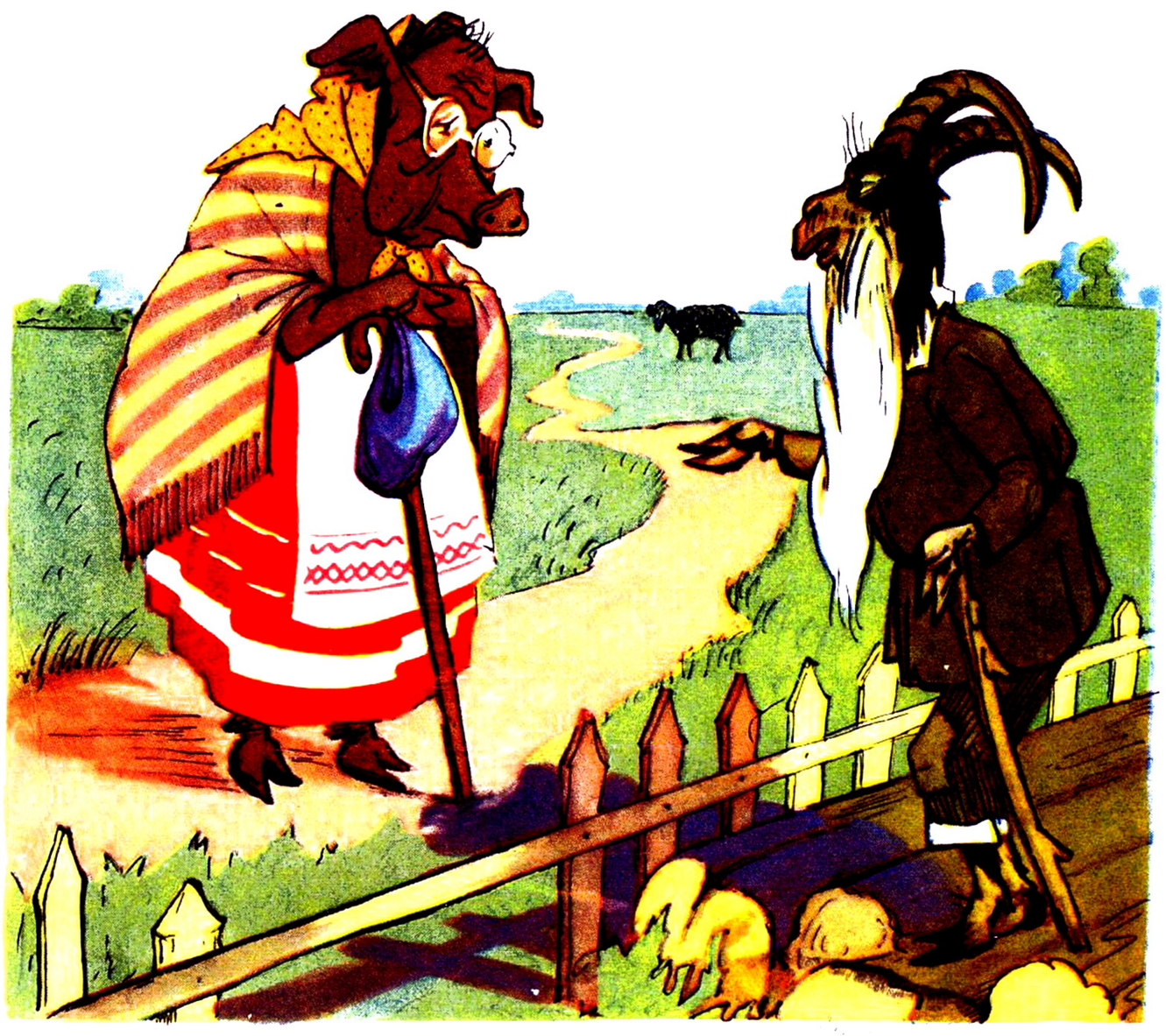

Ц а п: — Куди йдеш кумо?
Л ь о х а: — Сусідку овечку провідати — їй же одній сумно на ста гектарах.

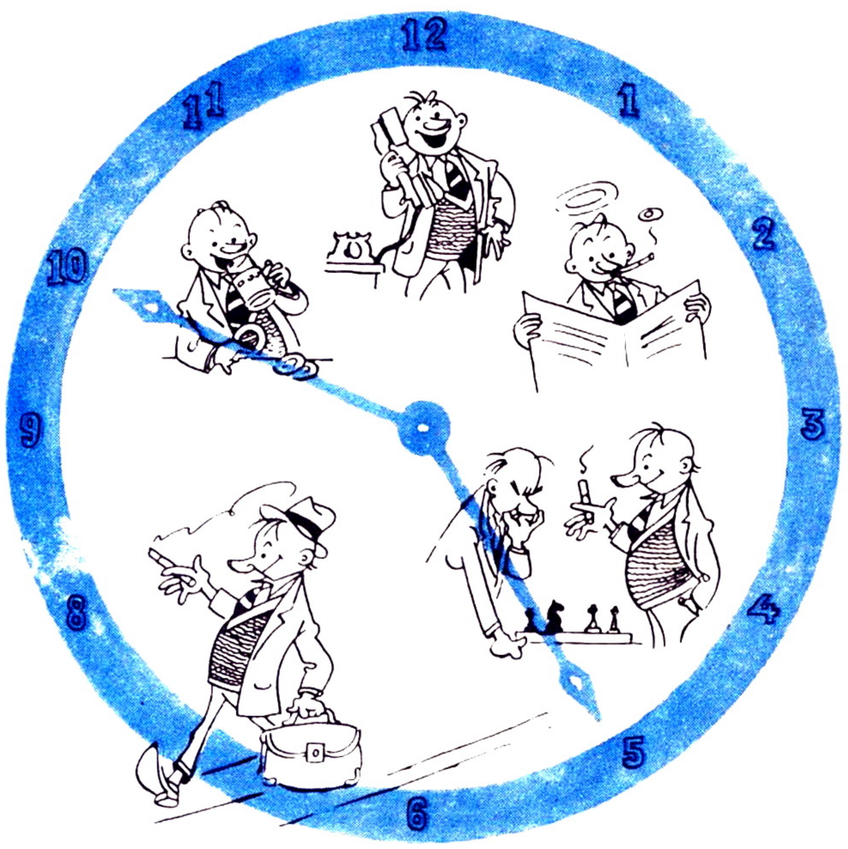

Робочий день службовця-бездіяльника.

Одна десята

З ранку Іван Іванович чухав потилицю.

І зовсім не тому, що свербіла

Голова була чиста.

А от думки таки мали негативне забарвлення.

Подивиться Іван Іванович на зведення про роботу рудника, і руки самі у чуприну лізуть: видобуток — 99,9 процента, продуктивність — 99,9 процента, якість — 99,9 процента. «Дивись, яка у показників одностайність! Куди не кинь оком, однієї десятої не вистачає! Через ту десяту навіть сотої частини премії не дадуть...»

Раптом Іван Іванович облишив скубти волосся і схопився за телефонну трубку:

— Петра Феоктистовича мені!.. Юрисконсульта!..

І моментально Петро Феоктистович відгукнувся на начальницький заклик.

— Одна десята! А премія— тю-тю... Може, ліквідуємо її за рахунок колишніх і майбутніх успіхів? Га? Дрібничка ж у порівнянні з космосом...

— З космосом, звісно, не зрівняти, — погодився юрисконсульт. — Але ж закон...

— А хто закони писав? Хто, питаю? Мовчиш? Отож! Писали ми! І нині буде, як по-писаному!

З того повелося. Рудник щомісяця «виходив на план». Івана Івановича вже не лякала якась десята. Він наловчився і цілий процент перестрибувати на тернистому шляху до премії.

Якось принесли Іванові Івановичу телеграму: їде на рудник велика делегація уральських гірників перевіряти виконання зобов'язань.

— От тобі і маєш! — прошепотів Іван Іванович. — Я тутешніх боявся, а лихо он аж звідки котиться! Доведеться розкрити їм таємниці українського борщу та місцевої закуски...

Але даремно заспокоював себе Іван Іванович. Гості вивчали все досконально і тільки плечима знизували. А через тиждень прибула нова делегація з раднаргоспу. І теж досвід вивчала, тільки вже не для поширення...

— Петре Феоктистовичу, — звернувся Іван Іванович до юрисконсульта, — ви на законах добре розумієтесь. Скажіть, приміром, що я за все це матиму?

Це можна, погодився дати пояснення Петро Феоктистович. — Вам скільки років?

— А при чому тут роки? Ну, за тридцять перевалило...

— За тридцять, кажете?.. Отож, згідно з Указом про відповідальність за приписки матимете небагато, лише одну десяту. Дрібничка в порівнянні з космосом...

О. ТАРАСЕНКО.

м. Кривий Ріг.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Обведу, чи ні?..

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА.

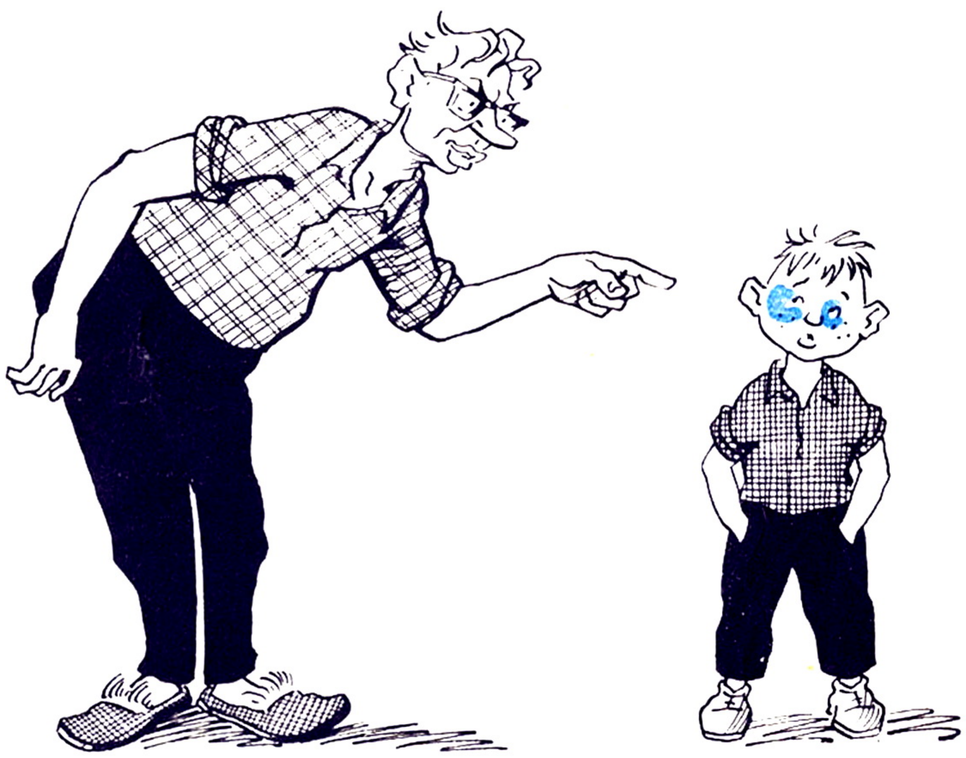

—Знову бився? Не бреши: по очах бачу!

НОВИНИ з питань тягнини

СПРАВА ПРО ПОРОСЯ

Перчанське товариство по охороні паперу на своєму черговому засіданні розглянуло питання про порося.

Жило і кувікало воно в Дідиках, Цуманського району на Волині. У жовтні минулого року кувікнуло воно востаннє — вкрали його.

Цуманські стражі порядку і слідів того поросяти не змогли знайти. Зате знайшли коло хліва сліди якихось чобіт. Згодом добралися і до тих чобіт, які нібито були родичами тим слідам. Отут і почалося.

Спочатку чоботи і зліпки з слідів побували на експертизі в Луцьку. Потім у Києві, де над ними трудилися три науковці Інституту судової експертизи. Аж виявилося, що досліджували вони... не ті чоботи.

Не знаючи, як виправити помилку, цуманські слідопити переслали «справу про порося» в Луцьк, а звідтіля на четверту експертизу до Харківського інституту судової експертизи.

Отак скоро мине рік, як зникло 16-кілограмове порося, не дорісши до свині. А «справа про порося» росте, обростає актами, листами та іншими паперами і незабаром важитиме більше, ніж дорослий кабан.

Нас просять взяти той папір під захист. І справді, якщо волинські детективи нічим зарадити тому поросяті не можуть, то хай би від цього хоч папір не страждав.

СПРАВА ПРО ВОДУ

Далі товариство зацікавилося водою, від якої дуже страждає папір.

Керівники Одеського облкомунгоспу і, зокрема, його завідуючий Б. П. Чоков живуть в Одесі і води з непроточного озера Катлабух не вживають. Воду з того озера змушені пити понад 6 тисяч жителів селища Суворове, Ізмаїльського району. Змушені тому, що почате в 1957 році будівництво водопроводу затрималося на п'ятому кілометрі.

Яких же страждань зазнає папір від цього озера? Від озера — ніяких, а от від керівників Одеського облкомунгоспу — дуже великих. Вони вже третій рік папір на відписки переводять. І людей примушують зайвою писаниною займатися, щоб спонукати Одеський облкомунгосп будівництво водопроводу в Суворовому з місця зрушити.

СПРАВА ПРО ВАГУ

Третім розглядалося питання про вагу для зважування вагонів, якої нема на станції Немирів, Південно-Західної залізниці. Товариство приділило увагу вазі паперу, витраченого немирівцями на письмові прохання ту вагонну вагу встановити, та на відписки, що їх одержують немирівці.

Заступник начальника відділу руху, вантажної і пасажирської служби Гайворонського відділення т. Олійник відписує, що «керівництво відділення в будівництві нової вагонної ваги поки що не бачить потреби». Начальник вантажної служби управління залізниці т. Борисов, — що «залізницею не планується будівництво вагонної ваги у ближчі роки», але що консультацію при її монтуванні залізниця може дати. Заступник же начальника залізниці т. Капітонюк обіцяє, що, може, колись дещо й зроблять у цій справі.

Точно встановити вагу паперу, витраченого на те листування, товариству не пощастило — зважити ж нічим. А якщо прикинути на око, то виходить паперу того стільки, що й на вагонній вазі, якби вона була, за один раз не зважити.

Мал. Л. КАПЛАНА

— Це мене засудили вперше, а то все на поруки брали...

Дуже перче!

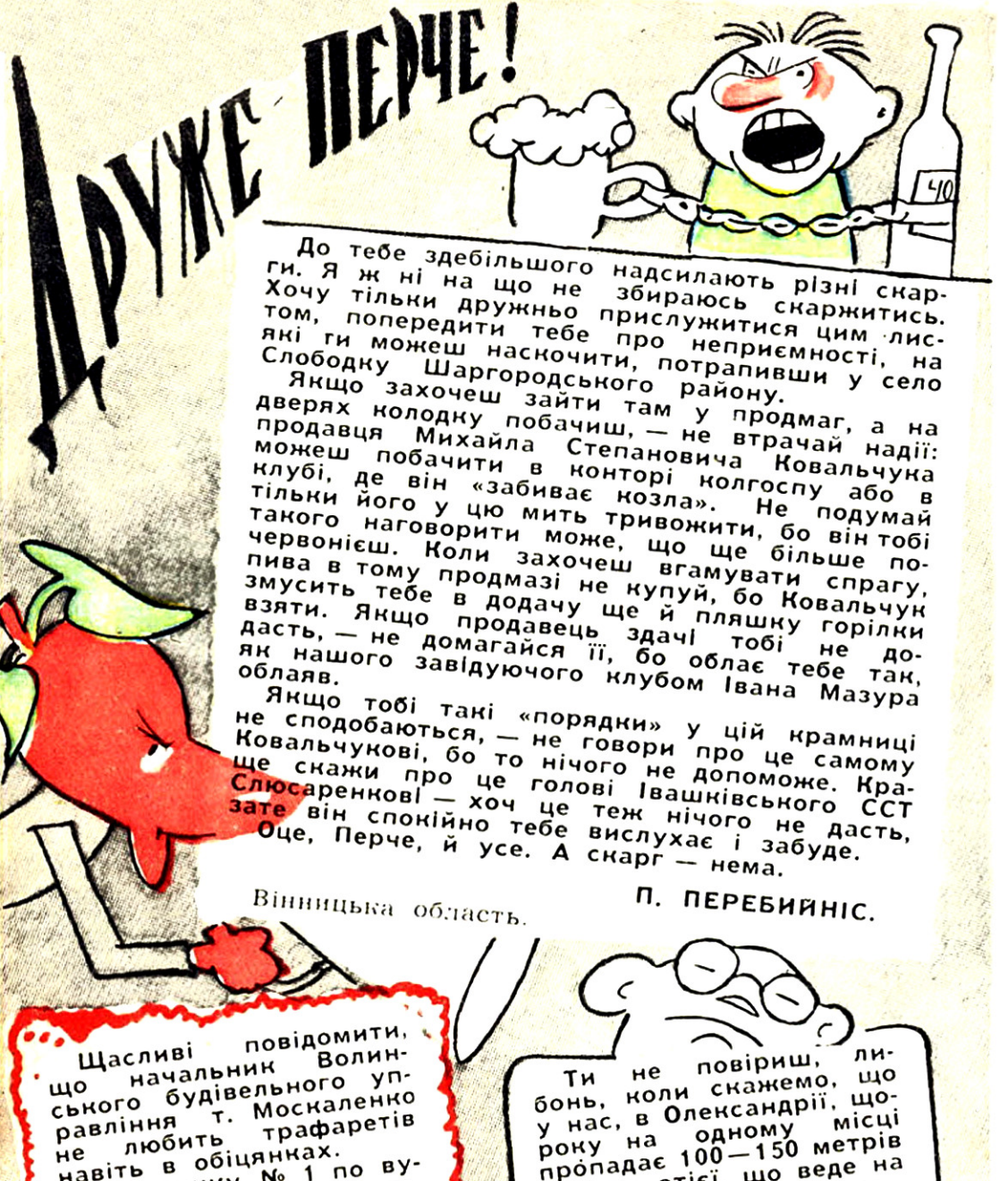

До тебе здебільшого надсилають різні скарги. Я ж ні на що не збираюсь скаржитись. Хочу тільки дружньо прислужитися цим листом, попередити тебе про неприємності, на які ти можеш наскочити, потрапивши у село Слободку Шаргородського району.

Якщо захочеш зайти там у продмаг, а на дверях колодку побачиш, — не втрачай надії: продавця Михайла Степановича Ковальчука можеш побачити в конторі колгоспу або в клубі, де він «забиває козла». Не подумай тільки його у цю мить тривожити, бо він тобі такого наговорити може, що ще більше почервонієш. Коли захочеш вгамувати спрагу, пива в тому продмазі не купуй, бо Ковальчук змусить тебе в додачу ще й пляшку горілки взяти. Якщо продавець здачі тобі не дасть, — не домагайся її, бо облає тебе так, як нашого завідуючого клубом Івана Мазура облаяв.

Якщо тобі такі «порядки» у цій крамниці не сподобаються, — не говори про це самому Ковальчукові, бо то нічого не допоможе. Краще скажи про це голові Івашківського ССТ Слюсаренкові — хоч це теж нічого не дасть, зате він спокійно тебе вислухає і забуде. Оце, Перче, й усе. А скарг — нема.

П. ПЕРЕБИЙНІС.

Вінницька область.

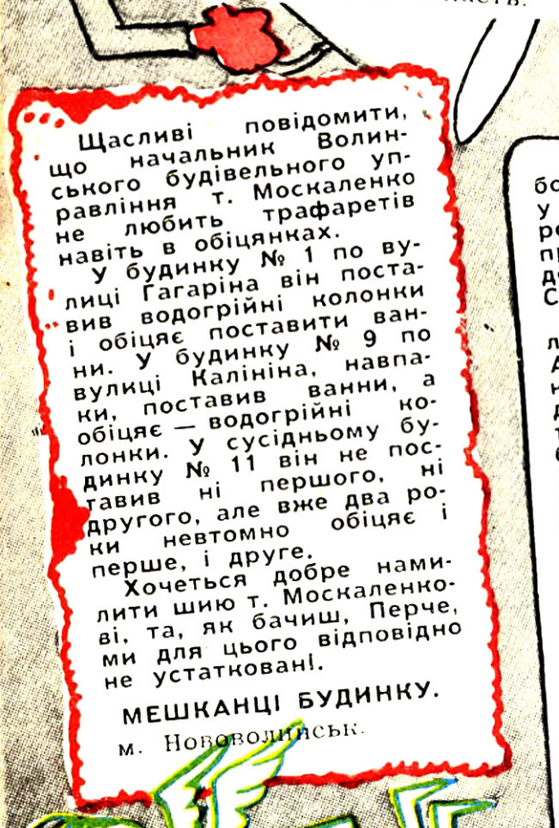

Щасливі повідомити, що начальник Волинського будівельного управління т. Москаленко не любить трафаретів навіть в обіцянках.

У будинку № 1 по вулиці Гагаріна він поставив водогрійні колонки і обіцяє поставити ванни. У будинку № 9 по вулиці Калініна, навпаки, поставив ванни, а обіцяє — водогрійні колонки. У сусідньому будинку № 11 він не поставив ні першого, ні другого, але вже два роки невтомно обіцяє і перше, і друге.

Хочеться добре намилити шию т. Москаленкові, та, як бачиш, Перче, ми для цього відповідно не устатковані.

МЕШКАНЦІ БУДИНКУ.

м. Нововолинськ.

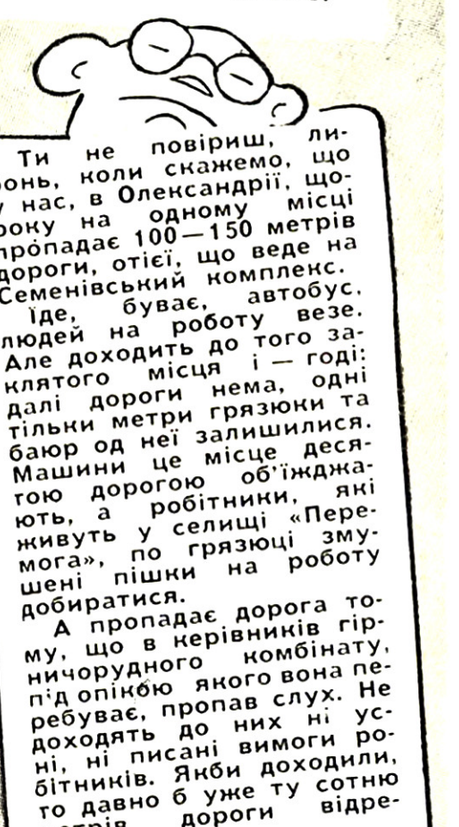

Ти не повіриш, либонь, коли скажемо, що у нас, в Олександрії, щороку на одному місці пропадає 100—150 метрів дороги, отієї, що веде на Семенівський комплекс. Іде, буває, автобус. людей на роботу везе. Але доходить до того заклятого місця і — годі: далі дороги нема, одні тільки метри грязюки та баюр од неї залишилися. Машини це місце десятою дорогою об'їжджають, а робітники, які живуть у селищі «Перемога», по грязюці змушені пішки на роботу добиратися.

А пропадає дорога тому, що в керівників гірничорудного комбінату, під опікою якого вона перебуває, пропав слух. Не доходять до них ні усні, ні писані вимоги робітників. Якби доходили, то давно б уже ту сотню метрів дороги відремонтували.

Гукни, Перче, до них. Може, вони все-таки хоч твій голос почують.

РОБІТНИКИ. (31 підпис).

Кіровоградська область.

Чого тільки на світі не буває!.. Буває, що ведмідь літає, а трапляється, наприклад, що й у піаніно крила виростають.

Щось подібне скоїлося і з тим піаніно, яке облспоживспілка виділила для продажу у В.-Глибочецькому районі: на шляху від Тернополя до В. Глибочка воно раптом пурхнуло в небо і невідомо куди зникло.

Пурхнув отак недавно і мотоцикл «К-750». Занаряджено його було для В.-Глибочецького райкому комсомолу, а опинився він чомусь на квартирі в одного дяді який приятелює з завідуючим торгвідділом Тернопільської облспоживспілки М. Дорожинським.

Може б, ти, Перче, роз'яснив керівникам Тернопільської облспоживспілки, що за такі польоти і їм може... влетіти.

секретар В.-Глибочецького райкому ЛКСМУ. С. ЯЛОВЕЦЬ.

Тернопільська область.

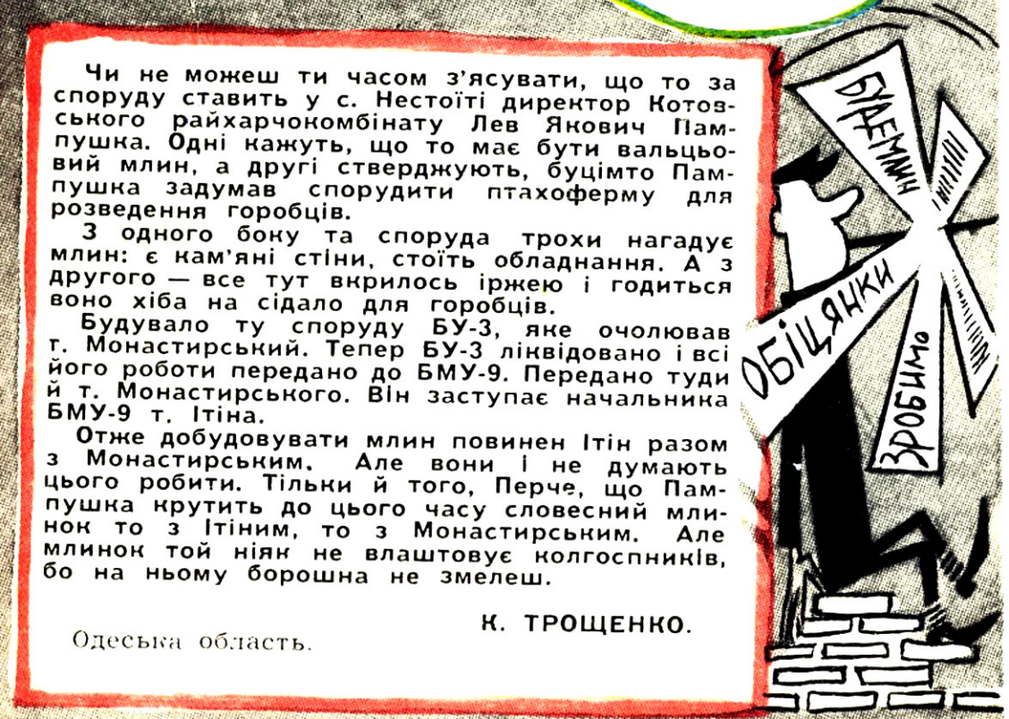

Чи не можеш ти часом з'ясувати, що то за споруду ставить у с. Нестоїті директор Котовського райхарчокомбінату Лев Якович Пампушка. Одні кажуть, що то має бути вальцьовий млин, а другі стверджують, буцімто Пампушка задумав спорудити птахоферму для розведення горобців.

З одного боку та споруда трохи нагадує млин: є кам'яні стіни, стоїть обладнання. А з другого — все тут вкрилось іржею і годиться воно хіба на сідало для горобців.

Будувало ту споруду БУ-3, яке очолював т. Монастирський. Тепер БУ-3 ліквідовано і всі його роботи передано до БМУ-9. Передано туди й т. Монастирського. Він заступає начальника БМУ-9 т. Ітіна.

Отже добудовувати млин повинен Ітін разом з Монастирським. Але вони і не думають цього робити. Тільки й того, Перче, що Пампушка крутить до цього часу словесний млинок то з Ітіним, то з Монастирським. Але млинок той ніяк не влаштовує колгоспників, бо на ньому борошна не змелеш.

К. ТРОЩЕНКО.

Одеська область.

Перчаткові консультації з питань раціоналізації

ЯК ВАПНО ВИГАСИТИ, ЩОБ ГРОШІ ЗГОРІЛИ

Для цього треба, щоб те вапно потрапило до рук голови Остерської райспоживспілки (Чернігівщина) Швачка Костянтина Кириловича і щоб у нього під руками річка була. Він обов'язково вивантажить вапно з барж не на правому березі річки, який не затоплюється водою, а обов'язково на лівому, який затоплюється. Потім, незважаючи на тривожні сигнали та попередження про те, що вапно пропаде, він покладеться на природу, та вже не підведе: і вапно вигасить і гроші спалить.

Такий експеримент, проведений т. Швачком з 240 тоннами вапна, дав чудові результати. Вапно не тільки вигасилося, а й попливло за водою. Крім того, це ще вплинуло й на рибне господарство району — чимало риби в Десні віддало богові душу.

Економічний ефект цього методу дуже відчутний: погашено 240 тонн вапна, а згоріло близько 100 тисяч карбованців державних грошей (у старих цінах).

ТРАКТАТ ПРО ВЕРСТАТ

Чи можна наново відшліфувати спрацьовані кулачки розподільних валків автомобільного двигуна?

Передова технічна думка каже: можна.

Як? А так, як це робиться на Ямпільському авторемонтному заводі Хмельницької області. Слюсар бере в руки терпуга і шліфує. Довго, дуже довго шліфує, бо, як відомо, вручну таку роботу швидко не зробиш.

А чи не можна механізувати цей трудомісткий процес шліфування?

Можна.

Для багатьох підприємств, зокрема, для того ж таки Ямпільського авторемонтного заводу. це вже пройдений етап. Багато підприємств, в тому числі й Ямпільський авторемонтний завод, придбали спеціальні верстати для шліфування кулачків, випущені Харківським верстатобудівним заводом.

Дехто, розуміється, хоче знати принцип роботи вищезгаданих верстатів. Відповідаємо. Принцип роботи дуже простий: робітник бере в руки терпуга й шліфує. Закінчить шліфувати один кулачок — переходить до другого. Після другого починає тим же терпугом шліфувати третій, четвертий, п'ятий і т. д. А агрегат — стоїть. Його, звичайно, можна пустити в хід, але робити цього не рекомендується, бо він так пошкрябає той кулачок, що потім його вже й терпугом вручну не відшліфуєш.

Після цього може виникнути запитання: якщо верстат не шліфує, то кому і на що він здався?

— На дідька він здався! — дають технічно обгрунтовану відповідь робітники того ж таки Ямпільського авторемонтного заводу.

З свого боку, ми мусимо зауважити, що така відповідь не зовсім повно відбиває справжній стан речей. Декому цей верстат може здатися. Наприклад, збирачам брухту.

Вони на нього давно вже зуби точать. Та, проте, він їм не по зубах — ціна висока.

НОВИЙ ЗАМІННИК СУПЕРФОСФАТУ

Виявлено його у Дніпропетровській конторі Хімпостачзбуту. Уперше застосоване в Томаківському районі на Дніпропетровщині.

Мирівська РТС мала одержати для колгоспів району за нарядами Дніпропетровської контори Хімпостачзбу-

ту з Одеси 126 тонн суперфосфату, а одержала лише 100 тонн. А от рахунки завод надіслав на 158,7 тонни. Два колгоспи в районі залишилися без добрива.

З РТС написали Хімпостачзбутові: нічого не розуміємо. Де решта суперфосфату? А з контори мирівцям одписали: «Продукцію ви повністю одержали, що видно з Вашого листа. Вам відвантажено по рахунку такому-то 60 тонн, що становить 1197 тоннопроцентів, по рахунку такому-то 20 тонн, або 390 тоннопроцентів...» і так далі.

Отже, все в порядку: тепер у Мирівській РТС знають, за що з них гроші злупили, знають, що поля не суперфосфатом, а тоннопроцентами удобрювати треба. Тільки не знають, як це робити. Хоч би керуючий конторою Арко та головний бухгалтер Боль відповідну інструкцію надіслали.

Трохим ШЕСТЕРНЯ.

ЗАЛІЗНА ЛОГІКА

(БАЙКА-ЖАРТ)

— Чого бредеш такий смутний? —
Питає молодого Вовк старий,
— Іще б не сумувати...
Не їв три дні,
А це стрів Зайчика.
Гстуйсь, кричу, вмирати!
А він мені:
Хотів би, каже, я на тебе чхати.
Ти що, пита, здурів,
Забув, хто дядько мій серед звірів? —
Одбігло, стерво, і давай задком вихати...
Так я й зостався ні з чим. Не пив, не їв,—
Голодний страх! І в ліс боюсь вертати:
Від дядька ж нагорить мені?! —
Замисливсь Вовк старий. Присів на пні.
— По-моєму, — нарешті мовив, — начеб ні,
Бо тут, сказать, таке ось діло:
По-перше, ти ж не з'їв племінника його;
По-друге, дядько той не Лев, — тож їв би
сміло;
По-третє, дядька ми, сказать, того,
Сказать, самого ще на тому тижні з'їли...

Анатолій КОСМАТЕНКО.

МИРГОРОДЦІ не мирятся!

Миргород, якщо хочете знати, — не дуже мирний город. Його мешканці настроєні надзвичайно агресивно: вони оголосили війну бракоробам, халтурникам.

Декому це, розуміється, не до смаку. Наприклад начальникові будівельного управління № 5 т. Паськові і виконробові т. Малахову. Товариші Пасько і Малахов ще в квітні 1960 року здали в експлуатацію дім на вулиці Гоголя, 163, а їм ще і нині тим домом морочать голову.

Хто морочить? Відомо хто: жильці. Їм ніяк не догодиш. Мало того, що одержали квартири з «вигодами», зробити так, щоб ті «вигоди» ще й діяли...

Чого захотіли!

А як, питається, можуть «вигоди» діяти, коли вони не мають ні бачків, ні навіть труб. Не встигли їх будівельники поставити. Не до таких дрібниць їм тоді було: поспішали з рапортом про здачу будинку в експлуатацію.

Дехто, правда, дивується, дехто питає; а чи зазнали якоїсь кари ці зухвалі окозамилювачі?

Зазнали. Аякже! Сам господь-бог їх покарав. Наслав на них цілу заметіль листів та скарг жильців недобудованого будинку.

От і все!

Перчанський телевізор

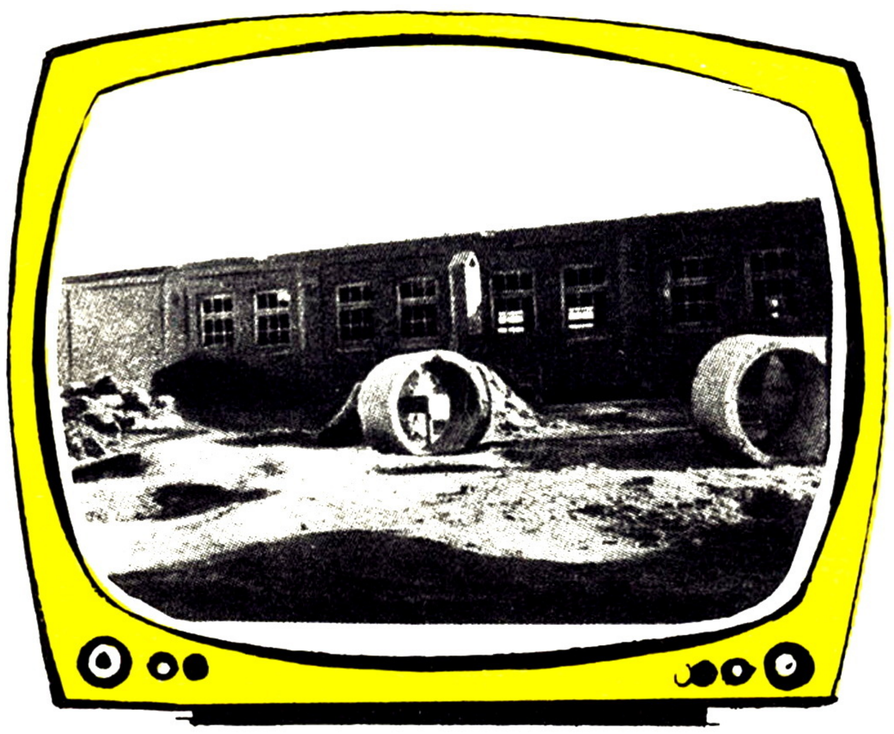

Сьогодні Перець веде свою чергову телепередачу з подвір'я станції штучного запліднення у м. Валках на Харківщині.

Самої станції ви не бачите, бо її ще немає. На екрані видно лише те, що має нагадувати про витрачені на будівництво станції 1,5 мільйона карбованців (у старих цінах).

Не видно тут і механізації, і хорошої якості робіт. Цього на будівництві нема. Не видно також і кінця будівництву. Зате добре видно стиль роботи Харківського облбудтресту, який під керівництвом тт. Левендєєва і Поляка цю станцію уже четвертий рік будує і добудувати не може.

На цьому закінчуємо нашу телепередачу. До побачення, друзі! До наступного телебачення!

САТИРИЧНІ МІНІАТЮРИ

БАТЬКІВСЬКА ГОРДІСТЬ

— Яка у нього сила волі! —
Хвалитись батько сином став. —
Йому лише дванадцять років,
А він курити перестав!

Б. МИРОНЕНКО.

м. Таганрог,
Ростовської області.

КОЛИ ЗАМОВКАЄ ОСОКА

— От я, так я!
О, я така! —
Шуміла Осока. —
Ні, я не з тих,
Що змовчати готові!..
А Вітер тільки стих —
Замовкла на півслові.

Федір САМОЙЛОВИЧ.

с. Перше Травня
Дніпропетровської обл.

НАРІКАННЯ П'ЯНИЦІ

— Хоч убий, не пам'ятаю,
Із якого воно краю
Починалося село.
Наче десь отут було,
А тепер стовпи повсюди.
Ну й проворні зараз люди.
Доки я у Векли пив,
Скрізь наставили стовпів.

В. КОРЖ.

м. Дніпропетровськ.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА.

— На роботу?! Та ви що — я ледве ходжу...

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ У № 5 журналу, у фейлетоні «Новини з питань тяганини» Перець, зокрема, критикував адміністрацію радгоспу ім. Кірова (Кримська обл.) за бюрократичне ставлення до заяв і скарг трудящих.

Бюро Первомайського райкому КП України розглянуло виступ Перця на своєму засіданні і вказало директорові т. Любомудрову Г. Н. на його неправильне ставлення до листів і скарг робітників і службовців радгоспу.

★ У тому ж номері було вміщено листа про погане автобусне сполучення між селищем бавовняного комбінату м. Херсона та центром міста.

Як повідомив секретар Херсонського міськкому КП України т. А. Прилипко, після виступу Перця по згаданому маршруту налагоджено регулярний автобусний рух.

★ У фейлетоні «Перчанський вертольот», надрукованому в № 6 журналу, розповідалося про незадовільну роботу торговельної мережі та про зволікання закінчення будівництва деяких об'єктів у Дергачівському районі на Харківщині.

Виступ Перця було обговорено на засіданні бюро Дергачівського райкому КПУ. Вжито заходів до ліквідації виявлених недоліків. Магазин, у якому торгували на розлив горілкою, закрито. У цьому приміщенні відкрито парикмахерську.

Будівництво клубу в селищі Пересічному буде закінчено у третьому кварталі цього року, а шкільні майстерні в селищі Мала Данилівка будуть здані в експлуатацію до початку нового навчального року.

Голову Дергачівської райспоживспілки Клеваного, який не забезпечив керівництва торгівлею у районі, та завторга Дергачівського ССТ Хихлю з роботи знято.

★ «Не наллєш у грілку...» — у фейлетоні під такою назвою («Перець» № 6) розповідалося про керівників станції Борщів, які при відправці цистерн з спиртом вимагали від спиртозаводу хабарів спиртною натурою.

Прокурор Тернопільської області т. В. Параскевич повідомив редакцію, що факти, наведені у фейлетоні, ствердились. Начальникові станції Кочетову А. Я. по партійній лінії оголошено сувору догану з занесенням до особистої справи. Наказом начальника Тернопільського відділення залізниці Кочетова з роботи знято, а чергового по станції Гуменюка С. В. понижено в посаді.

★ У тому ж номері, у розділі «З нашого фотоальбома» Перець показав, як недбало зберігається цінне устаткування на підприємствах комбінату «Сталіншахтобуд».

Як повідомив заступник начальника комбінату т. С. Лепський, факти, наведені у фотоальбомі, підтвердилися. Вжито заходів до негайного закінчення будівництва цеху по виготовленню високовольтного обладнання. Підйомну машину шахти «Новоцентральна» вже змонтовано. Монтаж кінцевої опори канатної дороги шахти «Щегловка-Глибока» розпочато в травні місяці.

Вжито також заходів до будівництва додаткових складів для кращого зберігання обладнання, що надходить на шахти-новобудови.

★ При прокладанні алей нового парку у м. Кременчуці повирубували старі гіллясті клени та осокори. Така ж доля спіткала дерева й на деяких вулицях міста. Про це говорилося у замітці «Дружба до смерті», надрукованій у № 7 журналу.

Полтавський обком КП України повідомив, що виступ Перця розглянув Кременчуцький міськком партії, який суворо попередив працівників міськкомунгоспу за знищення деревонасаджень.

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: М. БІЛКУН, П. ГЛАЗОВИЙ, К. ЗАРУБА, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, вул. Леніна, 19. Тел. 4-35-82, 4-73-94, 4-41-83. Передплатна ціна 20 коп. на місяць.

Журнал «Перець» № 16 (459). (на украинском языке). Підписано до друку 3.VIII. 1961 р. Папір 70×108¹/₈=0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 17328. Видавництво і комбінат друку «Радянська Україна». Київ, А. Барбюса, 51/2. Зам. 4837. Тираж 300 000 прим.

perec-ua.

Відсканував Іван Толокньов, опрацював Олег Леськів

http://perec-ua.livejornal.com

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

ЛЮБОВ ДО ГРОБА

ХОЛОДНА ВІЙНА

Монополіст: — Ти моє золотко!..